

5.neděle velikonoční, A, svatý Augustin, 4.neděle postní, breviář, otec Jeroným

Ježíš je cesta, pravda a život.

Zůstává u Otce, proto je pravda a život. Stal se člověkem, proto je cesta.

Neříká se ti, že máš-li se dostat k pravdě a životu, musíš pracně hledat cestu.

Říká se ti: „Vstávej lenochu!

Cesta k tobě přišla sama a vyburcovala tě ze spánku.

A jestliže tě vyburcovala, vstaň a chod!“

Snad se pokoušíš chodit, ale nemůžeš, protože tě bolí nohy.

Proč tě však bolí nohy? Není to tím, že je chtivost honila cestou necestou?

Slovo Boží však uzdravilo i chromé.

Snad namítneš „já mám nohy zdravé“, „ale nevidím žádnou cestu.“

Ježíš však i slepým vrací zrak.

Belhat se po správné cestě je lepší než utíkat mimo cestu.

Riziko života je jen tam, kde si zvolíme cestu, která někam vede.

Jít po cestě, která nikam nevede, není žádné riziko.

Šťastní tohoto světa opěvují všechny příjemnosti, které jim existence poskytla, dokud tyto příjemnosti nezmizí.

Nešťastní zpívají o radostech, po kterých toužili nadarmo.

Co se týká **Božích přátel** ti touží po melodii,

kteřá oslavuje něco mnohem skvělejšího než sebe a vlastní úspěch.

Melodie v duši Božích přátel se rodí z víry v Boha a jeho Zjevení.

*Boží přítel nachází ve stáří záviděnímohodnou mladost
spočívající v tom, že všechno uvolňuje místo Bohu.*

Ježíš Kristus je jediná cesta, pravda a život.

K čemu je cesta bez pravdy; k čemu je pravda bez života;

k čemu je život bez cesty; k čemu je cesta bez cíle;

k čemu je cesta, která nevede ke Kristu, do kostela, do nebe, domů, k Bohu Otci?

Šťastní jsou křesťané, protože mají správnou cestu a dobrý cíl.

Naší cestou je Kristus a jeho evangelium.

Naším cílem je Bůh Otec a jeho hřejivá láskyplná náruč.

Nejdeme odnikud nikam. Vycházíme z Boží náruče a směřujeme do Boží náruče.

Ježíš z Nazareta je ten, který nás přitahuje ze všech povznesení na zem.

Není možné se ponořovat do božství, jestliže opouštím Kristovo lidství.

Není možné přicházet k neviditelnému Bohu Otci jinak než skrze viditelného jeho Syna, skrze celý Kristův život se všemi jeho tajemstvími.

Ježíšovo lidství nikdy není překážkou, ale vždycky je jedinou cestou k Bohu.

5.neděle velikonoční, A, Kodet

Srdce učedníků se pochopitelně svírá úzkostí, když Pán prohlašuje, že bude muset odejít k Otci. Ježíš jim rozumí, proto své učedníky přijímá i s jejich obavou, ale současně je z této životní zkoušky vyvádí způsobem, který je mu vlastní. Zve je na cestu synovské důvěry, víry a lásky, uvádí je do důvěrného vztahu s Otcem, v němž žije on sám. „V domě mého Otce je mnoho příbytků.“ Co je tím „domem Otce“? Především je to Syn, přičemž Syn je zase příbytkem Otce. A v jejich vzájemném vztahu lásky, v jejich srdci je náš domov. Tam jsme povoláni, tam je místo našeho přebývání – anebo naopak, Otec i Syn si chtějí učinit svůj příbytek v nás. Jde o tajemství nad všechno naše chápání! S Ježíšovým odchodem tedy souvisí i plnost lásky, protože jen po nanebevstoupení nám může seslat svého Ducha v plnosti. Učedníci ale stále nechápou a ptají se: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Cesta, o které Ježíš mluví, totiž není nějaká fyzická stezka: je to osoba, kterou máme následovat, je to sám Ježíš. Stejně tak i pravda není pro nás nějakým pojmem, ale je to on sám, jehož máme poslouchat. A život, to je jeho láska v nás. Filipova prosba: „Ukaž nám Otce, a to nám stačí“, dá Ježíši příležitost, aby naplno odkryl svou identitu: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Ježíš je totiž zjevením Otce, tváří Otce, obrazem Otce, milosrdenstvím Otce, exegezí Otce. Proto je pro nás tak důležité naslouchat Ježíšovým slovům, zkoumat jeho jednání, a tím stále více poznávat Otce. Vždyť důležitou součástí Ježíšova poslání bylo zjevit nám Otce, přiblížit nám, jaký je Otec. Ježíš se nám svým odchodem nevzdálil, jen změnil způsob své přítomnosti. Není už jen vedle nás či uprostřed nás, ale v nás!

Mocí svého svatého Ducha je přítomen v každém z nás,
kteří jsme ho přijali jako svého Pána,
a v nás i skrze nás také koná své skutky.
Nikdo z lidí toho nemůže vykonat víc než Ježíš,
ale když Ježíš říká, že budeme konat „větší skutky“,
znamená to, že on je bude konat skrze každého z nás.
Prostřednictvím zástupu učedníků po celém světě,
skrze mnohé generace učedníků od počátků církve až podnes
může Ježíš vykonat více skutků
uzdravení, osvobození či otevření cesty k víře,
více skutků bliženecké lásky,
než které mohl vykonat sám,
když byl na této zemi ve svém lidském těle.
Když byl ještě na této zemi, konal sám skutky Otcovy.
Nyní touží po tom,
abychom i my konali jeho skutky ve svém vlastním těle,
každý ve svém prostředí a v době, ve které žijeme,
zkrátka všude tam, kde se nacházíme.
To je naše poslání a k tomu nás Ježíš zve, abychom skrze Ducha svatého
i my byli zjevením Boží lásky pro tento svět.

V domě Boha Otce je mnoho příbytků.

Na svou duši se můžeme dívat

jako na hrad vytvořený z jediného diamantu nebo průzračného krystalu, v němž je mnoho příbytků, jako je jich mnoho v nebi.

Duše spravedlivého je ráj, ve kterém nachází Pán svou rozkoš.

Jaký bude pokoj, v němž rád pobývá tak mocný, moudrý, čistý a bohatý Král.

Nic se nemůže vyrovnat kráse velké duše a jejím nezměrným schopnostem! Jak nás zahanbuje naše ubohost,

že vlastní vinou nedokážeme rozumět samy sobě a poznat, co jsme!

Nebyla by to velká nevědomost,

kdyby někdo nedokázal odpovědět na otázku,

kdo je, ani jmenovat svého otce, svou matku a odkud pochází?

Je-li toto známkou veliké tuposti, pak bezpochyby daleko větší je naše,

jestliže se nesnažíme vědět, kdo jsme, a zastavíme se jen u svého těla.

Sice víme, že máme duši,

protože jsme to slyšeli, a protože nás tomu učí víra,

ale jen málokdy myslíme na její bohatství a vznešenost

a na Toho, kdo v ní přebývá.

To vysvětluje naši velkou nedbalost v péči o to,

abychom uchovaly její krásu.

Všechny naše starosti se zastaví

před hrubostí obalu, u hradeb čili u toho našeho těla.

Bůh nemá rád, když se kladou hranice jeho dílům.

Duše, které se nemodlí, jsou jako zmrzačené nebo ochrnuté tělo,

které má ruce i nohy, ale nemůže jimi hýbat.

Některé duše jsou tak nemocné a navyklé žít mezi vnějšími věcmi,

že odmítají jakoukoli kúru a jsou téměř neschopné jít do sebe.

Protože jsou zvyklé na stálý styk s hady a zvířaty, které žijí kolem hradu,

staly se jim podobné a neumí se už přemoci,

přestože mají vznešenou přirozenost a možnost jednat i se samým Bohem.

Jestliže se tyto duše nesnaží pochopit svou nezměrnou ubohost

a nenapraví se, pak kvůli tomu, že se nezabývaly samy sebou,

promění se v solné sloupy,

jako se to stalo Lotově ženě, když se ohlédla zpátky.

5.neděle velikonoční, A

1.čtení:

V první církvi shromážděné kolem apoštolů slyšíme i slova Božího lidu, která apoštolové berou vážně a odpovídají na ně zřízením jáhnů.

První křesťané vůbec nebyli jen vzorní a poslušní, jak by se mohlo zdát. I mezi nimi byly šarvátky a nepříjemnosti, které musejí apoštolové řešit. Mezi jednotlivými skupinami byly značné rozdíly.

Jak ve výkladu Ježíšova poselství,
tak ve vztazích k židovskému zákonu a k misijním metodám.

Na jedné straně židokřesťané

se svými vztahy k chrámu, bohoslužbě, modlitbě, obřadní čistotě
a na druhé straně helénisté

– Řekové se svým liberalismem, volností a touhou po demokracii.

Všechny problémy se dají řešit,

protože láska všechno vydrží, a protože Bůh je láska

a z lásky se stal člověkem, zemřel na kříži a vstal z mrtvých.

Rostoucí počet křesťanů vedl k rozdělení úkolů.

Přičemž je jasné, že služba slovu má mnohem větší důležitost než charita.

Nechtěli roztrhnout tyto dvě věci, ale spíš nabídnout větší možnosti.

Vždyť i jáhni od počátku kázali a apoštolové nepřestali sloužit.

V prvotní církvi bylo samozřejmé právo,

že shromáždění vyvolilo muže a apoštolové na ně vložili ruce.

2. čtení:

Druhé čtení načrtává

kněžskou spolupěči a spoluodpovědnost všech křesťanů, které se odvozují od spojení s „vyvoleným a vzácným kamenem“. Kdo se oddělí od tohoto kamene, už se nemůže odvolávat na Ježíše.

Ježíš se mu stane kamenem, na který se naráží, balvanem přes který se klopýtá, jak byl kdysi nevěřícím židům.

Tento text je velkou listinou kněžství pro všechny pokřtěné.

Existuje jen jediné nové a základní kněžství, velekněžství ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Bohočlověka Ježíše Krista, který jediný je schopný a hodný

vyslovit „Ano“ a „Amen“ chvály, díky a smíru.

Jedině Ježíš je „úhelný kámen“,

kteří nese a působí novozákonní mysterium spásy:

„Ježíš je přítomen vždy ve své církvi, zvláště při liturgických úkonech.

Je přítomen v mešní Oběti i v osobě toho, kdo vykonává kněžskou službu.

Především však je přítomen pod eucharistickými způsoby.

Přítomen je se svou silou ve svátostech,

takže kdekoliv někdo křtí, křtí Kristus sám.

Přítomen je ve svém slově, které nám říká, když je čteno Písmo sv. v církvi. Přítomen je konečně, když se církev modlí a zpívá“.

(Konstit. o posv. Liturgii).

Základní struktura celé církve je proto Kristova a kněžská, protože velekněz Ježíš Kristus je v ní přítomný a činný.

Všeobecné kněžství laiků

se neodvozuje ani nedeleguje od zvláštního posvěceného kněžství.

Spíše obojí mají jediný kořen a základ v kněžství a kněžské oběti Ježíše Kr.

Proto všichni pokřtění

jsou „vyvolené pokolení, královské kněžství, svatý lid, lid patřící Bohu“.

Kněžská služba celého Božího lidu

se uskutečňuje jako starost o spásu světa, dokud Pán nepřijde.

Křesťané se mají dávat Bohu k dispozici,

znovu a znovu obnovovat své smýšlení,

měnit se a chápat Boží vůli a plnit ji.

A přitom se zásadně vzdalovat od způsobu, jak žije svět.

Evangelium:

Ježíš se loučí se svými. Odchází z viditelného světa.

Není to žádné dojemné loučení. Ježíš chce ty, které miluje, zasvětit do božského společenství a pospolitosti se svým Otcem.

„Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec je ve mně“.

Ježíš se dává stále více a více poznat učedníkům.

Víra v Boha v sobě zahrnuje víru v Něho, v Ježíše.

Proto už není možné hovořit o Bohu a nezaujmout postoj k Ježíši.

Neviditelný Bůh Otec chce být nalézán, poznáván a milován

ve viditelném vtěleném Synu Božím: „Kdo vidí mne, vidí Otce“!

Dnes se hodně mluví o Bohu, o Nekonečném, o duchovnu a mystice, o kontemplaci a modlitbě.

Ježíš z Nazareta je ten, který nás přitahuje ze všech povznesení na zem.

Kdo vidí mne, vidí Otce. Je třeba i mystiku i askezi.

Křesťan bez mystiky, bez modlitby, bez vnitřního života nemá duši.

Naproti tomu křesťan bez askeze, bez důrazu na tělo, na zemi, na hmotu, nemá tělo.

Náš cíl je království Otce, kam nám ukazuje cestu Boží Syn

a tu cestu nám zasloužil a my jdeme v Duchu svatém,

On je naše síla, která nám dává možnost po cestě jít.

Nestačí mluvit o Bohu ve všeobecných rčenicích, musíme vidět Boha v Ježíši. Od chvíle Vtělení není Bůh ani vzdálený ani neznámý.

Mluví-li se o Bohu po Vtělení Božího Syna,

nutno vidět jedním pohledem

vzdálenost i blízkost, úděs i důvěru, bázeň i lásku, cizost a i přátelskost.

Láska všechno vydrží, láska všemu věří, láska spojuje protiklady.

Setkání s pravým Bohem je možné jen skrze Ježíše Krista.

Ježíš působí i tam, kde ho neznají, a tak cesty všech hledajících ústí u Něho.

Jeho síla vyzařuje daleko za zdi jeho církve. Čeho je víra schopna?

„Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, která já činím a ještě větší, protože já jdu k Otci“.

Protože jde k Otci, bude ve své církvi mnohem účinněji.

Ježíš ve spojení s Otcem se stará,

aby dával své církvi věrohodnost a přesvědčivou sílu jejího poselství.

Buďme tedy lidmi modlitby a kontemplace, abychom viděli Otce,

protože vidíme Ježíše, a tak byli nepostradatelnými pro lidskou společnost.

Kdo vidí cíl, snadno najde a ukáže cestu.

5.neděle velikonoční, A, Otec Jeroným

Ježíš Kristus je jediná cesta, pravda a život.

Pán Ježíš nám nejen ukazuje cestu, On sám je jediná cesta.

Pán Ježíš nám nejen říká pravdu, On sám je jediná pravda.

Pán Ježíš nám nejen dává život, On sám je ten pravý život.

Mnoho lidí dnes církev žádá o křest, první svaté přijímání, svatbu, pohřeb, někdy dokonce chodí do kostela, modlí se, konají křesťanské skutky, ale přitom k tomu všemu vůbec nepotřebují Ježíše Krista, netouží po spojení s Ním skrze víru, důvěru a lásku k Němu. Jak absurdní!

Dnes se hodně mluví o Bohu, o nekonečnu, o duchovnu a mystice, o kontemplaci a modlitbě. Ježíš z Nazareta je ten, který nás přitahuje ze všech povznesení na zem. Není možné se ponořovat do božství, jestliže opouštím Kristovo lidství.

Není možné přicházet k neviditelnému Bohu Otci jinak než skrze viditelného jeho Syna, skrze celý Kristův život se všemi jeho tajemstvími. Ježíšovo lidství nikdy není překážkou, ale vždycky je jedinou cestou k Bohu.

Ježíš Kristus je jediná cesta, pravda a život.

K čemu je cesta bez pravdy; k čemu je pravda bez života;

k čemu je život bez cesty; k čemu je cesta bez cíle;

k čemu je cesta, která nevede ke Kristu, do kostela, do nebe, domů, k Bohu Otci?

Šťastní jsou křesťané, protože mají správnou cestu a dobrý cíl.

Naší cestou je Kristus a jeho evangelium.

Naším cílem je Bůh Otec a jeho hřejivá láskyplná náruč.

Nejdeme odnikud nikam. Vycházíme z Boží náruče a směřujeme do Boží náruče.

Belhat se po správné cestě je lepší než utíkat mimo cestu.

Riziko života je jen tam, kde si zvolíme cestu, která někam vede.

Jít po cestě, která nikam nevede, není žádné riziko.

Šťastní tohoto světa opěvují všechny příjemnosti, které jim existence poskytla, dokud tyto příjemnosti nezmizí.

Nešťastní zpívají o radostech, po kterých toužili nadarmo.

Co se týká **Božích přátel** ti touží po melodii,

kteřá oslavuje něco mnohem skvělejšího než sebe a vlastní úspěch.

Melodie v duši Božích přátel se rodí z víry v Boha a jeho Zjevení.

*Boží přítel nachází ve stáří záviděníhodnou mladost
spočívající v tom, že všechno uvolňuje místo Bohu.*

5.neděle velikonoční - A

Ježíš Kristus je jediná cesta, pravda a život.

K čemu je cesta bez pravdy; k čemu je pravda bez života;

k čemu je život bez cesty; k čemu je cesta bez cíle;

k čemu je cesta, která nevede do kostela, do nebe, k Bohu?

Šťastní jsou ti, kdo přebývají v Boží blízkosti v Božím chrámě?

Kéž i o nás platí slova žalmu: Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.

Šťastní jsou křesťané, protože mají správnou cestu a dobrý cíl.

Naší cestou je Kristus a jeho evangelium.

Naším cílem je Bůh Otec a jeho hřejivá náruč.

Kdo vidí cíl, snadno najde a ukáže cestu.

Belhat se po správné cestě je lepší než utíkat mimo cestu.

Dnes se hodně mluví o Bohu, o nekonečnu,
o duchovnu a mystice, o kontemplaci a modlitbě.

Ježíš z Nazareta je ten, který nás přitahuje ze všech povznesení na zem.

Je třeba jak mystika, tak i askeze.

Křesťan bez mystiky, bez modlitby, bez vnitřního života, nemá duši.

Naproti tomu křesťan bez askeze, bez důrazu na zemi, na hmotu, nemá tělo.

Budhistická mystika se snaží nemyslet na nic.

Křesťanská mystika naopak se neustále dívá na Kristovo dokonalé lidství,
myslí na tajemství Kristova života a učí se podle nich žít.

Není možné se ponořovat do božství, jestliže opouštím Kristovo lidství.

Není možné přicházet k neviditelnému Bohu Otci jinak
než skrze viditelného jeho Syna.

Ježíšovo lidství nikdy není překážkou, ale vždy je cestou k Bohu.

To je jediná pravá mystika.

Náš cíl je království Otce, kam nám ukazuje cestu Boží Syn.

On je naše síla, která nám dává možnost po cestě jít.

*Nestačí mluvit o Bohu ve všeobecných rčenicích,
musíme vidět Boha v Ježíši z Nazareta.*

Od chvíle Vtělení není Bůh ani vzdálený ani neznámý.

Mluví-li se o Bohu po Vtělení Božího Syna,

nutno vidět jedním pohledem

vzdálenost i blízkost, úděs i důvěru, bázeň i lásku, cizost a i přátelskost.

5.neděle velikonoční, A, sv. Ambrož, *De bono mortis*

Pane Ježíši,
my Tě následujeme,
ale Ty nás nepřestávej volat,
abychom mohli jít za Tebou.
Vždyť nikdo k Tobě nemůže vystoupit bez Tebe.

**Přijmi ty, kdo jsou Tvoji: Ty jsi Cesta.
Upevni je: Ty jsi Pravda.
Oživ je: Ty jsi Život.**

Přiveď nás k tomu dobru,
které toužil spatřit David, když chtěl přebývat v Hospodinově domě.
On se ptal sám sebe: *Kdo nám ukáže dobro?*
A odpověděl: *Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých.*
Blaho je tam, kde je život věčný, v němž už nemá místo hřích.
Otevři naše srdce pro to, co je skutečným dobrem,
pro Tvé božské dobro, v němž jsme, žijeme a pohybujeme se.
Pohybujeme se, kráčíme-li po Cestě.
Existujeme, zůstáváme-li v Pravdě.
Žijeme, jsme-li ponořeni do Života.
Ukaž nám dokonalé, jediné, nezměnitelné Dobro,
v němž můžeme dosáhnout věčnosti a poznat každé dobro.
V Tvém dobru najdeme blažené spočinutí, světlo nesmrtelnosti,
odvěkou milost, posvátné dědictví duší i ničím nerušený pokoj,
který nikdy nepomine, protože nepodléhá smrti.
Tam už nejsou žádné slzy ani pláč
– vždyť kde není hřích, nemůže být ani nářek –
a Tví svatí jsou osvobozeni od svých chyb,
od toho, co je zneklidňuje, od strachu, od úzkosti, od žádostivosti,
od všeho nečistého a od každého tělesného soužení.
Tam se rozprostírá země živých.

5.neděle velikonoční, A, P. Smolen, Alkibiades a Kristus

V 5. stol. př. Kr. se ve starověkých Athénách vyskytl podivuhodný zjev, vojevůdce Alkibiades, který už jako mladý muž zazářil před světem a vstoupil do dějin. Vstoupil do dějin mimo jiné jako muž bez páteře, jenž zradil postupně tři státy: domovské Athény, Spartu a Persii, a přesto byl téměř pořád a téměř všemi milován.

Jednou byl Alkibiades pozván na hostinu k váženému athénskému občanovi;

pozvání odmítl, ale nakonec se přeci jen na večíрку objevil.

Přikázal svým sluhům vzít půlce hostů zlaté a stříbrné poháry, sám přitom ani nepřekročil práh a s lupem odešel.

Co na to Athéňané?

Hostitel Anytos se nechal slyšet,

že to bylo od něj laskavé, že se na večíрку ukázal.

Celá záležitost byla připsána Alkibiadovu mládí a rozšafnému temperamentu.

Alkibiadovi prošlo i to, když nechal jako vojevůdce povraždit všechny dospělé muže na ostrově Melu.

Jakmile však zhanobil sochy bohů,

což bylo moc i na Athéňany,

musel před soudním procesem uprchnout do nepřátelské Sparty, kde se stal vojenským poradcem.

Zradil tak své město, své příbuzné a přátele.

Také ve Spartě byl milován.

Dokonce i královnou, s níž zplodil syna,

kterého sama svedená bezostyšně pojmenovala po tatínkovi Alkibiades.

Alkibiades starší musel kvůli královně pochopitelné nevoli utéci zas.

Tentokrát do Persie.

Brzy bez skrupulí zradil Peršanům Athény i Spartu.

Když se pak i zde věci pokazily, zmizel do Athén.

Doma ho přijali s otevřenou náručí, vše mu odpustili

a učinil z něj znovu váženého vojevůdce.

Jak je to možné?

Z chladného odstupu se Alkibiades jeví
jako zrádce, zloděj, dokonce i vrah, jako bezcharakterní zrůda.

Ale z jiného pohledu byl mužem krásné tváře,
okouzlujícího úsměvu a sametových slov.

Mužem, který překypoval šarmem a charismatem.

Každý se cítil poctěn, když s ním směl trávit čas.

Alkibiades byl navíc chameleon.

Dokázal skvěle vycítit, co lidé chtějí vidět a slyšet
a přesně tím se jím stal.

V Athénách byl žoviálním bavičem,

ve Spartě asketickým bojovníkem,

v Persii vážným aristokratem v nazdobených šatech.

Společnost před dvěma a půl tisíci lety stejně jako dnes

tleskala šarmantním psychopatům

a nejednoho charakterního člověka přehlédla jen proto,

že mu scházel potřebný lesk.

Lidstvo se notoricky nechává okouzlovat pozlátkem na povrchu.

Sličná tvář a zvučný hlas snadno přikryjí v očích většiny zkažené srdce.

Více než čtyři sta let po Alkibiadovi se objevil na scéně dějin jiný muž.

Jediný muž historie,

kteřý si směl zvolit místo svého původu, svou povahu i vzhled.

A tento muž záměrně přišel na svět jako dělník, a ne jako aristokrat.

Záměrně si za místo svého dospívání vybral posmívanou Galileu

a její provinční město Nazaret.

Pokud jde o jeho podobu, z proroctví víme,

že byla v hodině jeho umírání odpudivá.

„Neměl vzhled ani důstojnost,“ píše prorok.

„Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili.

Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl.“ (Iz 53,2-3)

A ani předtím nejspíš nebyl mužem, který by na první pohled upoutal.

Zrádce Jidáš mu musel dát polibek na tvář,

aby vojáci vůbec poznali,

kteřého z těch špinavých Galilejců vlastně přišli zatknout.

Ten muž neměl zlatou auru, nebyl obklopen nadpozemskou září.
Nestál za pozornost.

Stal se nám podobným ve všem kromě hříchu,
a ve všem tom, co je lidské, ale nikoliv hříšné,
vždy dával přednost nízkému před vysokým.
A byť evangelia v této věci mlčí,
můžeme v úvaze pokračovat dál a ptát se.
Co když byl onen muž, Ježíš Kristus, v době, kdy chodil po této zemi,
člověkem bez šarmu a charismatu,
člověkem, jenž si sice získal pár následovníků,
kteří ho vzali vážně, ale elity ani davy neoslovil.
Snad mu scházela noblesa a patřičné formální vzdělání
a potřebná chameleonovitost.

Jak bezvýznamný byl zejména v posledních hodinách jeho fan club,
který i v předchozích letech sestával zejména z rybářů a dětí,
jak nepatrný počet *zhlédnutí* měla událost ukřižování na Kalvárii,
jak málo *lajků* obdržel visící Spasitel.
Byl pravou negací Alkibiadovou.

**Nebyl drahokamem, který ihned uchvátil svou září,
ale „kamenem, který stavitelé zavrhli.“**

**A přitom zároveň právě tím nárožním kvádrem,
bez nějž všechno člověkem zbudované
nakonec skončí jako hromada suti.**

To, že Alkibiades přišel, zrazoval, vraždil a dostalo se mu vavřínů,
to, že Kristus přišel, miloval, sloužil a dostalo se mu hřebů
je strašlivým mementem i pro nás.

Nemysleme si, že máme lepší „čuch na lidi“,
že dokážeme nějakým zázrakem hned číst v lidských srdcích.
Celá naše přirozenost totiž volá po té snazší cestě,
chce věřit povrchu a děsí se hloubky.

A proto i dnes i pro nás zůstává klíčem k člověku
jeho oděv a jeho úsměv, jeho charisma a jeho šarm,
jeho důvtip a jeho schopnost stávat se zrcadlem našich přání.
Zatímco charakter, soulad mezi slovy a skutky,

zůstane i dnes na druhé koleji,
nepřítáhne ani voliče ani milenky ani zástupy příznivců a přátel.

Je to strašlivé memento i proto,
**že také nám hrozí, že Krista nepoznáme,
že odhodíme právě ten kámen,
na kterém má být celý náš život postaven, aby zůstal stát.
Nepoznáme Krista, který je naším oknem,
naší přístupovou cestou do Nejsvětější Trojice.
Neuvidím-li Krista, neuvidím ani Boha
a nevidět Boha, nenasměrovat k němu svůj život
je tou největší tragédií, jaká může člověka vůbec potkat.**

A proto zůstává palčivá otázka.
Jak? Jak poznat? Jak vidět? Jak nezaměnit Krista s Alkibiadem?

Náboženské vzdělání nestačí.
Saduceové měli náboženské vzdělání a Krista neviděli.
Modlitba nestačí. Farizeové se modlili a Krista neviděli.

To děti viděly. A rybáři viděli. A sem tam nějaká ta prostitutka.
Pokora viděla.
Pokora vidí člověka, protože se na něj nedívá shora.
Je sestrou lásky, která hledí bez souzení,
která neodsuzuje člověka, i když někdy musí soudit skutky.
Hledět zdola a hledět bez souzení znamená vidět.

Koho nemiluji, tomu nerozumím.